

TRŽIŠKI VESTNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI TRŽIŠKE OBČINE

LETO VI.

Tržič, 29. novembra 1957

Št. 18

NEKAJ SPOMINOV

OB 29. NOVEMBRU

ROJSTNEM DNEVU NAŠE SOCIALISTIČNE DOMOVINE

Mnogokrat se zamislim v preteklost, v tisto preteklost, ko se je odločalo o naši usodi, o tem, ali bomo živeli še kdaj svobodni na svoji slovenski in jugoslovanski zemlji. V preteklost, ki bo ostala za vedno zapisana v naši in svetovni zgodovini. V preteklost, ki je bila polna gorja, trpljenja, neslutenega junaštva in čudovitih doživetij, povezanih z nikdar mamljivim vojnim tovarištvom. V mislih na tako preteklost pa vedno znova in znova vstaja silhueta mame, naše partizanske mame! Ob takem spominu srce zatrepče v radosti in veselju, pa tudi v bojznosti. V radosti zato, ker je eden najlepših spominov vseh borcev partizanov spomin na predobro partizansko mamo, ki je imela za nas vedno toplo in pristržno besedo in tudi poslednjo skorjo kruha, a v bojznosti zato, ker iz dneva v dan te naše zlate mame izgubljam, a nadomestila zanje ni in ga nikoli ne bo.

Take misli me obhajajo posebno ob praznikih, ki so nedružljivo povezani z našo družbeno stvarnostjo. Tak je tudi 29. november, rojstni dan naše socialistične domovine. Ko sem o tem razmišljal, se mi je porodila misel: Kaj, ko bi pred tem velikim praznikom obiskal našo partizansko mamo? Ko sem povedal to misel tovarišu Jožetu Robleku, članu občinskega odbora ZB NOV, mi je dejal: »Kar Burgerjevo mamo obišči, saj je za našo svobodo darovala pet sinov in moža!«

Skoraj sem izgubil pogum, da jo obiščem, zlasti še zato, ker sem hotel razgovor z njo zapisati, kar pa nikakor ni lahko. Ni na svetu pisatelja, ki bi mogel zapisati vso lepoto in bogastvo besed partizanske mame. Kako preprosto reče: »Moj mož, moj sin je padel!« A kaj vse je v teh besedah? Radost matere, žene, njena sreča, trpljenje, žalost, njen ponos, njena obtožba in kri njenega srca.

Zato kratko in malo ni mogoče zapisati tega, kar je povedala Burgerjeva mama, ker je to treba slišati in tudi čutiti. No, pa vendar...

Burgerjeva mama pripoveduje

S tovarišem Jožetom Roblekom sva jo obiskala na njenem domu. Bila je ravno pred hišo. Prijazno naju je pozdravila in razgovor se je začel sukati o vremenu.

Ko sva ji po daljšem oklevanju povedala, da bi rada, da bi nama kaj povedala o padlih sinovih in možu, je nekaj časa

molčala, nato pa dejala: »No, pa stopita v hišo!«

Izraz na njenem obrazu je ostal isti, le oči so izražale drug, nekam v daljavo uprt pogled. Sedla je k štedilniku in začela: »Z Jožetom sva se vzela leta 1902. Tedaj vaju še ni bilo. Mož je delal na žagi in nekaj časa tudi jaz. Potem so začeli prihajati otroci in morala sem ostati doma. Bila je trda. Otroci so hoteli kruha, pa tudi oblečen: so morali biti. Kjer pa je dosti otrok, je tudi beda večja; in pri nas jih je bilo dovolj. Jože, Peter, Rudi, Albin, Maks, Franci in Marija. Kajne, kar dovolj?«

Tu se je malo ustavila pa nadaljevala: »Trdo sva delala z očetom, da sva vse prehranila in oblačila, vendar sva vse to storila z veseljem in voljo. Lepo jih je bilo gledati, ko so iz dneva v dan postajali resnejši. Zdelo se mi je, da je vsak njihov uspeh bil moj uspeh; in tako so mi pred očmi odrasli. Koliko noči sem prebedela, ko sem za vsakega posebej premišljevala, kakaj bo in kako bi mu omogočila življenje! Dorasli so, se osamosvojili; Jože, Peter, Rudi in Albin so se tudi poročili. Moji fantje so bili pridni in delavni. Takoj potem, ko so pridri Nemci, so se pri nas začeli sestanki. Fantje so se vedno imeli kaj pogovoriti. Ko sem včasih katerega vprašala, kaj se toliko menijo, so mi prijazno odgovarjali, da ne smem biti radovedna. O, pa saj sem dobro vedela, kaj delajo, saj veste, da se materinemu srcu ne da nič, prav nič utajiti. Vedela sem, da se menijo, kakaj bi jo zaleancem čim bolj zagodli. In potem? Prvi je odšel Rudi. Ze leta 1941 je njegova puška pela po gozdovih in marsikdo je čul in čutil to pesem. Še istega leta so ga v Dragi — menda zaradi izdajstva — ujeli in kmalu nato po mučenju v Begunjah ustrelili. Ko sem zvedela za njegovo smrt, se mi je zdelo, da so mi odtrgali del srca. Tedaj nisem vedela, da ga bodo raztrgali na kosce. Zadnji Rudijev pozdrav mi je prinesel Jože Bečan, ki je bil skupaj z njim zaprt. 8. julija leta 1942 so zaprli in takoj ustrelili Albina in to na Čegelšah. Albin se je držal hrabro. Ta mi poznal strahu in, kot so mi povedali, ni hotel prositi krvnika za milost. Za njegovo ustrelitev sem zvedela takoj. Šel je drugi košček mojega srca. Zjutraj naslednjega dne, 9. julija 1942, ob 4. uri zjutraj pa je zaropotalo na vrata našega stanovanja. Pridrli so Nemci in

takoj smo se morali odpraviti. Nemški zelenec se je drl: »Marš - marš!« Pobrali so mene, moža, Maksa, Jožeta in njegovo družino, Petra in njegovo družino ter Marijo. Nemško soldatesko in gestapovce je spremljal njihov zvesti oproda, grdi izdajalec iz Podvasice na Pristavi. Ko so nas segnali v Križah na kup, se nam je približal neki nemški prisklednik in dejal: »Če boste pridni, boste pršli nazaj.« Tako me je ujezilo, da bi ga najrajši udarila, pa kaj smo mogli vsi skupaj, ko pa so bili u nas uperjeni bajoneti. Iz Križev so nas odpeljali vse skupaj do Medvod. Tu so nas ločili. Moške posebej, ženske posebej. Tu sem poslednjič videla sinove in moža, ki so jih od tu odpeljali v Begunje. Temna slutnja me je obhajala, ko smo se poslavljali, in tudi ne zastoj. Kolikor smo mogli, smo zakrivali žalost eden pred drugim. Nemi stiski rok in žgoči, v dno srca segajoči pogledi so povedali vse.

Mene in Marijo so z drugimi vred odpeljali na Bavarsko, kjer so nas premeščali iz taborišča v taborišče. O življenju v taborišču, v pusti in kruti tujini, bi lahko povedala celo povest. — Kmalu je prišlo na Bavarsko pismo, da so bili 28. julija 1942 v Begunjah oziroma na Brezjah ustreljeni mož Jože in sinovi Jože, Peter ter Maks. Ostala sem sama s hčerko Marijo. Sin Franci se je že pred začetkom vojne smrtno ponesrečil v električni centrali. Kako mi je bilo tedaj, ko sem zvedela, da nimam nikogar več, pa res ne morem povedati, vem samo to, da sem bila bolj mrtva kot živa. Bolečina srca je bila neizmerna in rane, ki so tedaj nastale, ne bodo nikoli zaceljene. Ko sem se leta 1944 vrnila domov v puščobo in samoto, sem mislila, da ne bom živela niti eno leto, a glejte, sedaj jih je živim več kot 14, pa še vedno živim. Človek prenese več, kot misli.«

Tu je utihnila, meni pa je pogled zdrsnil po steni. V dveh okvirih visita dve spomenici. — Pod napisom, ki se začne z besedami: »V večem spomin...«, se

vrstijo imena sinov Burgerjeve mame in njenega moža. Nikjer nisem opazil nobene slike.

Ko da je uganila moje misli, je stopila komari, vzela iz predala majhno škatlico in položila pred naju slike svojih fantov in moža ter dejala: »Vesta, preveč jih imam rada, da bi jih obešala na zid, čuvam jih v omari.«

Gledal sem slike. V mene so zrlí resen mož ter prav taki fantje, na katerih je bilo polno mladostne moči. Vsi so omahnilo zadeti od krogel okupatorja po zaslugi izdajalcev, ki jih za njihovo grdobijo nikdar ni moči poplačati.

Ko je pospravljala slike, je mama nadaljevala: »Vidita, tudi jaz imam odlikovanje, kar poglejta!«

Na mizi pred nama se je zasvetilo visoko odlikovanje, red za zasluge za narod III. stopnje in kraj njega ko sonce svetla značka Zveze borcev.

Ko je vse shranila na prejšnje mesto, je zopet sedla za štedilnik. Zagledala se je nekam skozi okno v daljavo. Kdo ve, koga od svojih dragih je v duhu objemala. Koliko lepote, miline in ljubezni je bilo videti v globokih gubah njenega obraza! Ko sem jo tako gledal, sem skoraj zadrževal dih, da je ne bi zmotil v njenih mislih.

Ko se je zbudila iz sanj, je nadaljevala: »Sedaj živim tu, v tej sobi, sama in kar dobro mi je. Dobivam invalidnino in za življenje mi nič ne manjka. Letos sem bila v Čateških toplicah in zelo sem bila zadovoljna. Oblast, Zveza vojaških vojnih invalidov in Zveza borcev mi gredo na roko. Rada imam svoje vnuke in zelo sem vesela, kadar me obiščejo. Kadar pa mi je zelo dolgčas in ko ni nikogar, ki bi se z njim pogovorila, se pogovarjam s svojimi kokošmi, kajti v dolgih letih samote sem se navadila tudi tega. Vprašala sta me, kaj mislim o naši mladini. Meni se zdi, da so bili naši bolj pridni. Prav bo, če si naša mladina zapiše vso to, slavno in hudo preteklost globoko v srce in ne dovoli nikdar več povratka na staro, da bodo moji fantje in moj mož v miru

*Ob Dnevu republike čestitata
svojim natočnikom in bralcem*
UREDNIŠTVO IN UPRAVA „TRŽIŠKEGA VESTNIKA“

počivali v naši slovenski zemlji, za katero so dali vse!»

Bilo je konec našega razgovora. Preden sva z Jožetom odšla, bi rada rekla mami kaj lepega, pa nisva našla besede. Le krepak stisk rok je sledil in z njim je bilo vse povedano.

Ko sva se vračala, nama ni bilo do pogovora. Vsak zase sva premišljevala to, kar sva čutila, in občudovala veličino ljubečega materinega srca, ki vse to vzdrža in prenese.

Preljuba mama, oprosti, da sva zopet pobrskala po globokih ranah v tvojem srcu! Ko

sedaj razmišljam o tem, kar je povedala Burgerjeva mama, prihajam do zaključka, da je tudi v takile partizanski mami združena vsa naša ljudska revolucija v vsej svoji veličini trpljenja in zmage.

Ob 14. obletnici ustanovitve naše nove Titove Jugoslavije, tebi, Burgerjeva mama, in vsem vam, partizanskim materam, iskreno in iz srca čestitamo vsi bivši borci in želimo, da bi srečno in še dolgo vrsto let živele v svobodi, za katero ste plačale tako velik krvavi davek.

STANE MEŠIČ

Preseljevanje Tržičanov in streljanje talcev na Čegelšah

Današnji številki »Tržiškega vestnika« je priložen 2. zvezek Knjižnice Muzejskega društva v Trziču. V njem berete podroben opis dogodkov na Čegelšah 8. julija 1942, ki ga je deloma po svojih lastnih opazovanjih, deloma po izjavah prič napisal ing. Janko Tišler-Zaromil.

Avtor sam pravi o svojem opisu in o povodu, ki ga je izpodbudil, da ga je napisal, naslednje:

Že nad 15 let zbiram in zapisujem spomine na slavno epopejo tržiškega proletariata med okupacijo z namenom, da čim točneje in verodostojneje opišem bralcem »Tržiškega vestnika« najtežje dni in da bi se spomini nanje ohranili tudi na-

šim potomcem. Ogromno dokumentarnega materiala mi je propadlo, nekaj ga je v Tržiškem muzeju, nekaj pa ga še hranim, kakor na pr. dnevnik iz let 1943 in 1944 itd.

V današnjem prispevku opisujem preseljevanje Tržičanov in streljanje talcev na Čegelšah v sredo, dne 8. julija 1942. K temu, da sem se najprej lotil opisa prav tega dogodka, me je izpodbudil članek, objavljen brez podpisa v »Tržiškem vestniku« dne 1. avgusta 1957, str. 2, z naslovom Kri na Čegelšah. V njem precej stvari, katere pisec omenja, prav posebno pa še v zadnjem delu, ni resničnih, zaradi česar prizadeti upravičeno negodujejo.

Dogodek sem osvetlil z nekaterimi podrobnostmi, katere sem sam videl ali pa so mi jih pripovedovale osebe, ki so bile tega dne le še številke, obsojene na prerano smrt, kakor tudi drugi očitvidci. Bralec bo takoj opazil, da so temu dogodku — decimiranju slovenskega naroda — v mnogočem pripomogli domači izdajalci, ki so do takrat še vedno verjeli, da za slovenski narod ni prostora na zemeljski krogli in da „veliki nemški Reich“ z vsakim žavednim in poštenim Slovencem lahko dela, kar hoče. Ali ni žalostno, da je ravno tega dne (pa tudi prej) pomagalo seliti tržiške prvorce za svobodo nekaj Tržičanov, od katerih so bili eni v uniformi, drugi pa v civilu? Prizadeti še vedno ne morejo pozabiti vseh tistih, ki so že pred vojno kopali grob Slovcem, prav tako pa tudi ne tistih, ki so se za „Judežev groš“ prodali klavcem. Kdo od nas lahko pozabi svoje prijatelje, sorodnike, posebno pa še starše? Vprašujem se, kaj si mislijo danes otroci, ko gredo mimo Čegelš, mimo občestnega jarka, kjer je njihov oče, katerega so tako neizmerno ljubili, zadnjikrat gledal naše svobodne planine, kajti zločinska krogla mu je pretrgala življenje zaradi izdajalcev Strupijevega kova. Ali lahko pozabi Antonija Švegelj, ki je prav tako hodila po mleko k „Urši“ kot pisec omenjenega članka v Tržiškem vestniku, izjavo „nevrastenične“ Strupijeve žene, da za banditske družine nima mleka? To pa zaradi tega, ker ji je sin padel v Udnem borštu že takrat, ko še marsikomu ni bilo jasno, kdo bo zmagal in kam naj se opredeli. Pisec članka priznava, da je bil Peter Strupi izdajalec, toda po 15 letih poizkuša rehabilitirati njegovo živčno in nevrastenično ženo. Čemu in komu je to potrebno? Mogoče misli, da so Tržičani pozabili na „zadoščenje“, katero je le-ta tako zadovoljno sprejela? Ako hoče kdo njeno bojazen pred porazom slovenskih izdajalcev in njihovih gospodarjev opravičevati z živčnostjo, si je izbral slabo vlogo. Kdo pa bo opravičil živčnost žena in otrok, katere je okupator tega dne pognal iz postelje in jih kot živino pognal v neznano smer brez njihovih hraniteljev? Izjave Urše Meglič, ki je tega dne pa vse do preselitve Strupijeve družine živela z „nevrastenično“ Strupijevo ženo, so popolnoma nasprotno tistim, katere navaja pisec članka. Mislim, da se 84-letna Urša Meglič, ki je vsak dan čakala, kdaj jo bo

„bog poklical k sebi“, ni trudila, da bi lagala in govorila proti Strupijevi ženi, ker od tega ni imela nobenih koristi, najmanj pa materialnih in tudi ne honorarja za izjavo! Pripomniti moram, da sem z Uršo Meglič govoril o streljanju na Čegelšah ne samo enkrat, temveč vsako leto od leta 1950 do 1955. Nič ni čudno, zakaj je članek prišel na dan šele po 15 letih in po smrti Urše Meglič! Mogoče zaradi tega, ker ni živih prič, sedaj pa bi lahko rekli, da je Strupijeva žena prosila Nemce, naj ne streljajo talcev? Ali je po smrti Petra Strupija potrebna repatriacija njegove žene, najožje sodelavke izdajalca, nazaj v Slovenijo in mogoče še celo v Trzič? Vprašajte vse tiste, ki so med vojno trpeli, posebno pa še tiste, ki so bili ta dan preseljeni, kaj mislijo o tem! Naš pregovor pravi: „Ne praskaj se tam, kjer te ne rbi!“ Trzič ima še vedno dovolj partizanskih sirot, še vedno dovolj mater, ki nosijo črno obleko, še vedno stoji spominske plošče in skromni spomeniki na mestih (toda še ne povsod), kjer je bil mučen naš narod. Spomini so še preveč živi in rane še vedno niso vse zaceljene. Zdravje ljudi, ki so bili takrat Slovenci, je za vedno izgubljeno. Zato mislim, da ne potrebujemo rehabilitacije tistih, katere je narod obsodil zaradi tega, ker so mu stregli po življenju; tistih, ki so hoteli uničiti vse tiste, katerim so bile pri srcu svoboda, materina govorica in borba za boljše življenje delovnega človeka! — Ing. Janko Tišler-Zaromil

Prepričani smo, da bodo avtorju za njegov dragoceni prispevek k zgodovini NOB z nami vred hvaležni vsi bralci Tržiškega vestnika in da se jim bo ob branju tega prispevka vzbudila samo še želja, kot se je vzbudila nam, da bi na podoben način opisal še vse druge važne dogodke iz časa okupacije in narodnoosvobodilne borbe na naših tleh. Upamo, da bo naši želji rad ustregel, brž ko bo le utegnili spet kaj napisati.

Uredništvo.

Drobne vesti iz naše občine

OBČINSKA ZBORA STA IZVOLILA PREDSEDNIKA

Na prvi seji sta novoizvoljena občinski zbor in zbor proizvajalcev izvolila za predsednika občinskega ljudskega odbora tov. Lovra Cerarja.

Izvoljena je bila komisija za spremembo občinskega statuta. Komisije in sveti se bodo formirali na eni prihodnjih sej.

KDO BO DOBIL STANOVANJA V NOVIH OBČ. HIŠAH?

Nova stanovanja so mnogi zainteresirani že po večkrat premerili in preudarili, kako bi razporedili na najbolj praktičen način svoje pohištvo. Toda, kdo bo tako srečen, da bo dobil stanovanje? To je danes glavno vprašanje tistih, ki trpijo zaradi stanovanjske stiske. Občinski ljudski odbor je seveda v silni zadregi, komu dodeliti stanovanje, kdo ga je najbolj potreben, kajti razen nekaj izjem so ga vsi prosilci zelo potrebni. Najbrž se člani komisije, ki bo dodeljevala stanovanja, otepajo te dolžnosti, saj je vse prej kot hvaležna. Nova stanovanja niso obsežna in jih bo praktično mogel uporabiti samo tisti, ki bo prilagodil pohištvo prostorom. Posebno v kuhinji bo treba izkoristiti tudi stene.

KAKO JE Z ELEKTRIFIKACIJO?

V zadnji številki smo poročali, da išče občinski ljudski odbor delavce za podjetje Elektro, ki bo položilo električne kable. Zastopnik občinskega ljudskega odbora je na zasedanju delavskih svetov prosil, da prevzamejo delavci izkope jarkov za kable, in jarki so že izkopani. Podjetje Elektro pa bo moralo nujno izpolniti dogovor ter za-

četi s polaganjem kablov in z ostalimi elektrifikacijskimi deli, da se ne bodo izkopani jarki spet sami zasuli.

Za dokončno elektrifikacijo preostalega naselja v Podljubelju je občinski ljudski odbor že naročil potrebne načrte. Brž ko bodo načrti izgotovljeni, bo začel z zbiranjem sredstev za izvršitev tega dela.

TUJI PRODAJALCI VIN

Izdajanju dovoljenj za prodajo vina tujim prodajalcem ugovarjajo gostilne, ki imajo stroške za strežno osebje in za lokale in njih vzdrževanje. Razen tega veljajo za gostilne strogi sanitarni predpisi. Nasprotno pa mnogi občani zahtevajo, da se prodaja vina tujim prodajalcem dovoli, ker so mnenja, da je njihovo vino kvalitetnejše, zlasti pa, ker je cenejše. Tuj prodajalci prodajajo ceneje, ker ne plačujejo dajatev kot gostilne. Zato je občinski ljudski odbor vedno v zadregi, kadar pride kak tak prodajalec v Trzič. Rad bi ustregel ljudem, ki želijo cenejše vino, na drugi strani pa mora občinski ljudski odbor štiti gostinska podjetja.

PREVOZ DELAVCEV NA DELO IN Z DELA

Kako potrebna je bila avtobusna zveza s Podljubeljem, dokazuje frekvenca na tej progi. Tudi proga z Golnika do Trziča je dokazala upravičenost uvedbe. Delavstvo si želi še avtobus iz Trziča proti Begunjam. Tudi tam stanujejo številni delavci, ki že dolga leta prosijo, da se jim omogoči prevoz na delo in z dela. V vaseh proti Lešam stanuje 150 delavcev, ki morajo hoditi daleč v Trzič na delo.

Kronika tržiškega občinskega odbora

Leto 1919

Nemških občinskih odbornikov več ne vabijo na občinske seje. V občinski odbor kooptirajo politične stranke po dva delavca (kovač Franc Vidic, čevljar Lovrenc Henigman, prediln. namješčenec Franc Pirč, čevljar Tone Jerman, predilniški kovinar Hinko Snoj in predilničar Jože Bukovnik).

Občinski odbor zaseže poslopje bivše sulferajnske šole (sedanja gimnazija), potem ko so ga izpraznili tam nastanjeni vojniki.

Složna razprava na seji obč. odbora, kako dvigniti industrijo in obrt v Tržiču. Razgovor, kako znova vzpostaviti obratovanje živosrebrnega rudnika in kakšna industrija naj se vzpostavi v novozgrajenih tovarniških poslopih v Spodnji Bistrici (Trajhabu), kjer je bila nameravana tovarna za elektrode. Tovarna usnja Carl B. Mally že več ne obratuje. Stroji se kvarijo. Tovarno kupuje novoustanovljena čevljarska gospodarska zadruga. Obč. odbor začne z akcijo za ustanovitev novih podjetij v Tržiču. Predlaga podaljšanje železnice preko Ljubelja na Koroško. Zaradi draginje izvoli poseben odbor za maksimaliranje cen. Septembra 1919 se utrga velikanska skala v Korkovnici in zdrobi poslopje drvarnice poleg hiše v »Hofnarci« nad predilnico. Ker je zaradi bližine hiše ni mogoče razstreliti, izpodkopljejo teren, da zdrkne skala v zemljo.

Občinski odbor ponovno zahteva razsvetljavo v železniških vagonih. Borba občinskega odbora z baronom Karlom Bornom, da se znova vzpostavi električna cestna razsvetljava.

Ker predilnica in tkalnica zaradi pomanjkanja surovin že dolgo ne obratujeta, vlada velika brezposelnost. Občinski odbor redno deli podpore brezposelnim.

Oktober 1919 ustanovi odbor slovenski otroški vrtec.

Zaradi silno naraslih izdatkov poveča odbor občinske doklade na državne davke od prejšnjih 55 na 135 odstotkov.

Javni občinski vodovod odprave. Odbor odredi generalno popravilo. Delo izvrši Janko Pohlin iz Kamnika.

Leto 1920

Črna borza se je silno razpasla. Vse prekupčuje, posebno nekateri čevljarji bogatijo.

Zapravljivost hitro obogatelih narašča.

Obč. odbor še nadalje vzdržuje šolsko kuhinjo.

Kupi poslopje sulferajnske šole za 67.850 kron. Bombažna predilnica in tkalnica proglasi pot do šole za zasebno last in izjemoma do preklica dovoli uporabo poti za dostop do šole ter v ta namen nabije leseno opozorilno tablo.

Stanovanjska stiska. Na seji sklene odbor, da se morajo izseliti vse osebe, ki nimajo v občini domovinske pravice, če so brez posla ali so zaposleni izven Tržiča.

Obč. odbor prosi za priklopitev okoliških vasi. Prošnja je odklonjena z motivacijo, da se pripravljajo ustanovitev velikih obč. Materam, ki imajo najbo-

lje negovane otroke, prizna obč. odbor častne nagrade.

Občinski odborniki pobirajo pri občanih prispevke za prehrano siromašnih.

Maja 1920 odstopi celotna občinska stanovanjska komisija, ker ne najde izhoda za rešitev stanovanjske stiske. Občinski odbor sklene zaseg mnogih prevelikih stanovanj.

Ustanovi se meščanska šola. Ostri ukrepi odbora proti nočnim razgrajajem.

Mesarje kaznujejo, ker koljejo skrivoma živino na domu.

Borba obč. odbora, da ostane v krajski poštni urad.

Leto 1921

Zigasantje avstnoogrskih bankovcev po občini.

Odbor sprejme občinski proračun z izdatki 120.455 kron. — Znatno povišanje davkov (27 % občinska doklada na vse državne davke) in 40 % užitnina.

Januarja je bilo splošno ljudsko štetje.

Odbor prevzame novo električno omrežje in sam skrbi za javno razsvetljavo.

Med občino Tržič in okoliškimi občinami nastane hud spor, ker zahteva Tržič, da imajo občine enak davek na alkoholne pijače kot Tržič, ker tihotapijo alkohol iz drugih občin.

4. maja 1921 volitve v občinski odbor. Izvoljenih 24 odbornikov.

9. junija 1921 s 13 glasovi izvoljen za župana Ivan Lončar.

Julij 1921 občinski vodovod spet odpovedal. Odrede popravila, gasilci s tlačnim pritiskom očistijo cevi. Omejitev porabe vode.

Odbor na seji protestira, da je ribolov pravica posameznikov.

Ukrepi odbora proti beračenju otrok. Poziv vajencem predilnice in tkalnice, da obiskujejo obrtno-nadaljevalno (vajensko) šolo.

Oster poziv odbora nekaterim obrtnikom, ki imajo še vedno napise nad lokali v nemškem pravopisu.

Občinske ulice in ceste dobe nove napise.

Odbor kaznuje mnoge posestnike, ki so skrivoma napeljali v hišo vodovod.

Določi vodarino od prve pipe 50 kron letno, od vsake nadaljnje pipe po 100 kron.

Odbor ustanovi občinsko sodišče za pobijanje draginje.

Volitve v krajevni šolski svet.

Občinski odbor protestira zaradi preneglega sklicanja volitev, kar je imelo za posledico preglasovanje občin Sv. Katarina in Kovor, tako da Tržič v šolskem svetu nobenega zastopnika. S protestom se ne strinjajo občinski odborniki Slovenske ljudske stranke in zapuste sejo, ki je zaradi tega nesklepčna.

Naslednja občinska seja je viharna. Zaradi psovki, ki jih izreka odbornik, je vloženih več sodnih tožb. Župan da odborniku, ki je psoval, ukor.

V prihodnji seji občinski odbornik napada župana, ker je ob štrajku v Bombažni predilnici in tkalnici odredil zapiranje gostiln ob zgodnji večerni uri.

Občinski odbor sklene izgnati iz občine na Hrvaško netko družino, ki je na slabem glasu. V

domovno občino izženejo družino odpuščenega kaznjence.

Bombažna predilnica in tkalnica je vložila prošnjo, da sme zgraditi podzemni vodni kanal od Cegelš do Zgornje fabrike in zgraditi elektrarno.

Občinski odborniki se pritožujejo, ker delavsko naselje na Fabriki nima javne razsvetljave.

Občinski odbor določi zemljišče pod gradom za poslopjem dekliške šole kot stavbišče za novo šolo.

Pregleda mesnice glede na snago.

Na seji 8. novembra 1921 sklene občinski odbor, da sam zgradi občinsko elektrarno na Zg. fabriki in naroči načrte. Predilnici ponudi, da odstopi od namere zgraditi lastno elektrarno, če predilnica ojači občinski vodovod.

Odbor sklene najeti posojilo 2 milijona dinarjev za zgraditev šolskega poslopja. Uvedena široka akcija v Beogradu in v Ljubljani, da dobi občina sredstva za graditev šole.

Obširna razprava na seji odbora o stanovanjski stiski.

Občina vložila vnovič prošnjo za priklopitev okoliških vasi k Tržiču. Okoliške občine ugovarjajo prikloplitvi.

Orožnike opomnijo, naj bolj energično preganjajo nočne razgrajaje.

Občinski proračun za leto 1922 z izdatki 463.194 kron sklenjen.

Pobira se 270 % občinska doklada na vse državne davke in občinska užitnina po 50 kron od goveda, 30 kron od prasca, teleta ali drobnice, na alkoholne pijače pa se pobira 50 % doklada na državno trošarino.

Na seji 12. decembra 1921 poroča župan o borbi s predilnico zaradi gradnje elektrarne na Zg. fabriki. Odbor ostro očita podjetju, da hoče kupiti vsa vodne sile v mestu in okolici ter vsa zemljišča in s tem dobiti monopol nad delom ter izključiti konkurenco, da bi lahko izkoriščalo delavce.

Prošnja občinskega odbora za posojilo za gradnjo šole odklonjena. Odbor pripravi 50.000 kron za popravilo obstoječih šol.

Povečana skrb za občinske reže.

Leto 1922

Odbor sklene organizirati gospodinjstvo tečaje, če bodo akcijo podprle tovarne.

Pritožbe zaradi naraščajočega pomanjkanja pitne vode iz vodovoda.

Schulverein zahteva visoko odškodnino za šolsko poslopje.

Občinski odbor zahteva, da predilnica zgradi poslopje ljudske šole, nakar bi odstopil od načrta, da zgradi občinsko elektrarno. Večina v odboru sklene, da ne bo prosjajala okoli predilnice, temveč naj tovarnarji pridejo na odbor k pogajanju. Nekateri občinski odborniki (delavci predilnice) zahtevajo, da se občinski ljudski odbor sporazume s podjetjem. Klub občinskih odbornikov Slovenske ljudske stranke izreče županu zapužnico, ker v sporu s predilnico gleda na koristi občine in ne na predilnico.

Vlada odklanja pomoč občini pri vzdrževanju otroškega vrt-

ca; odbor je prisiljen iskati prispevke pri industriji.

Ker orožniki ne preganjajo nočnih razgrajajev, sklene odbor sprejeti v službo mestne stražnike.

K stroškom za vzdrževanje obrtno-nadaljevalne šole znatno prispeva Zbornica za trgovino, obrt in industrijo v Ljubljani.

Občinski odbor je zmagal v pravdi s predilnico zaradi vodne moči na Zg. fabriki. Občina vložila prošnjo, da sme zgraditi elektrarno.

Siromašnim slojem deli odbor »partek« v občinskih gozdovih, da si napravijo drva.

Občinski odbor je soglasen v sklepu, da se porotna sodišča ne odpravijo.

Iz občine se izženejo osebe, ki žive v konkubinatu.

Telovadno društvo Orel je organiziralo sruštvo z godbo po ulicah ob polnoči. Večina odbora sklene, da se smejo sprevodi vršiti ob poprejšnjem dovoljenju le do 22. ure. Sprevide po tej uri do 5. ure zjutraj so kaljenje nočnega miru.

Ukrepi proti mesarjem, ki skrivoma doma koljejo živino.

Občinska klavnicna dograjena.

Občinski vodovod vsak dan zapro za šest ur, da se nabere voda v rezervoarju, ker vode vedno bolj primanjkuje.

Za častnega občana imenuje odbor Ferdinanda Kalingerja ob 50-letnici njegovega učiteljskega dela.

Gostilniške koncesije se podelijo Ivani Fenc, Jožetu Perku, Frančišku Babič v Vanderhovci in Mariji Polc pri Mažu.

Sodbe kaznovanih mesarjev javno ne objavijo s pogojem, da prispevajo meso za kuhinjo občinske ubožnice.

Obč. odbor prevzame jamstvo za 200.000 kron gasilskemu društvu za nabavo motorne brizgalne.

Razprava na okrajnem glavarstvu v Kranju za podelitev koncesije občinskemu odboru, da zgradi elektrarno. Predilnica se začne pogajati z občino, da odstopi od prošnje. Pripravljena je nadzirati in povečati poslopje meščanske šole in ojačiti občinski vodovod, toda občina mora podjetju vrniti stavbišče za ljudsko šolo pod gradom, v zameno pa daje predilnica »Korlačev svet« (danes Mladinski dom in nove stanovanjske hiše pod Zalim rovom). Obenem pa zahteva podjetje studenec pod Pepelarjem.

Na seji dne 20. okt. 1922 poroča župan, da je podpisan sporazum med občino in predilnico glede vodne sile in elektrarne na Moščeniku. Ko je podjetje opazilo nesložnost v občinskem odboru, je hotelo umakniti svojo ponudbo. Večina odbora ostro očita odbornikom Slov. ljudske stranke, da so otežkočali pogajanja župana s predilnico. Klub odbornikov Slov. ljudske stranke je zahteval, da klub občinskih odbornikov demokratske (liberalne) stranke razdere zvezo s klubom obč. odbornikov socialno demokratske stranke. Zahtevo je župan odklonil.

Prošnja obč. odbora za priklopitev okoliških vasi k Tržiču vnovič odklonjena.

(Nadaljevanje sledi)

STEZE IN POTA OKROG TRŽIČA

XI, NA BLEJSKO PLANINO (1100 m)

Kadar nimate kaj več časa, ampak razpolagate le z nekaj urami, pa se vam zahoče planinskega zraka, razgledov in gozdne tišine, pojdite do Blejske planine.

Če povprašate v Tržiču, kje je to, se bo izkazalo, da sicer vedo ljudje za to in ono planino, a kje je Blejska planina, vam bo vedel povedati le malo-kdo.

Iz Tržiča gremo proti severovzhodu na Slap in mimo Krvi- na v Lom. Tu pridemo pri žagi preko mostu z levega brega Lomščice na njen desni breg. Pri znamenju pod šolo zapustimo cesto in krenemo po kolovozni poti v levo. Ta pot je markirana. Tablica na seniku onstran Potoka nam pove, da bi nas markacija privedla na Konjščico in na Javornik, kamor bi hodili tri in pol ure. Ni pa na tablici napisano, da vodi pot čez Blejsko planino, kamor smo se namenili, ker nam je danes na Konjščico predalet.

Pa stopimo po senožnati kolovozni poti navzgor do razpotja! Tu bi sicer mogli izbrati bližnjico med grmovjem naravnost navzgor po stezi, a raje krenemo na razpotje v desno, kamor nas vodi markacija, ker se nam ob tej poti obetajo lepši razgledi.

Res se že kmalu grmovje razmakne in uživamo razgled na Lom in morenske nasipe nad vasjo. Občudujemo strma pobočja Kriške gore in njena melišča, pogled nam drsi preko Vrat in Irca na Tolsti vrh ter Storžec in od tam po Škarjevem robu na sever.

Kolovoz nas privede v neposredno bližino hiše, ki ima domače ime pri Peskarju (Potarje 2). Nad hišo je senožet »Na vrtu«, pod hišo pa v »V polju«. Spodaj pri cerkvi so njive »na prednji njivi«. Vzhodno od Peskarja je Dobje.

Dvigamo se po kolovozu navzgor in obzorje se širi, odpira se vedno bolj. Na severu ugle- damo Košuto, pred njo Pirman- ce, na severozahodu pa Dobroč, Begunjščico in Stol. Na jugu leži gorenjska ravan in v nje- nem obrobju Jelovica.

Pridemo do hiše. Tu smo pri Harižu (Potarje 7). Nad hišo je razgled že tako zapeljiv, da se bomo gotovo vsaj ustavili, če ne že usedli na mehko travo.

Pod nami v dnu lomske doline so njive v Jezercih, nad Jezercami je Brdo, od Brda proti Konjščici »Za roncmi«, nad tem pa je Fronovo in Uskovčevo polje, Fronova in Travnarjeva senožet.

Tu, nad Hariževo hišo se od naše poti odcepi steza v desno proti Zgornjemu Lomu in vodi ob robu do Anžiča v Gr- hovšah.

Zares, ta razgled je vreden, da se ga naužijemo. Pod nami je vsa lomska dolina in tam na koncu se med temnimi smrekami dobro vidi Dom pod Storžcem.

Pot nas vodi po kolovozu na- prej skozi lesu v gozdič. Ko pridemo ven iz gozda, zagledamo v dolini Tržič in Bistrico in nad njo Stolec in pobočja okoli Bistriške planine ter Dobroč z Lešansko planino.

Pridemo na jaso pri zadnjih hišah v Potarjih. Tam na robu je Brinje. Lahko bi ubrali bliž- njico kar v desno po gozdu na- vzgor. Steza je strma, prečka večkrat kolovozno pot in je do- kaj krajša od nje. Le preveč v desno ne bi smeli, da ne bi zašli.

Kolovoz pa vodi mimo lesenih ograd, med mladimi smrekami in bodečim češminom na zgor- nji rob jase in v gozd. Tu smo v višini 870 m. Po gozdu se pre- cej naglo dvigamo navzgor med praprotjo, brinjem in borovni- cami. Nekatere smreke so že do- kaj stare in odmirajo. Z njih vise dolge vrvi sroboti.

Prišli smo na manjšo jaso z lepo zeleno, mehko travnato preprogo. Še malo klanca, pa smo na robu gozda, v višini 950 metrov, kjer se nam odpre raz- gled na Storžec, Kokovnico in lomsko dolino.

Tu se pot razcepi v tri smeri. Vse tri poti bi nas privedle na Konjščico. Desna vodi ob zgorjem robu Hariževe seno- žeti in do senožeti Kožuhočve. Srednja je markirana in vodi preko Blejske planine na Konjščico, leva pa nas privede pre- ko Strmca na Blejsko planino. Sledimo temu kolovozu, ki za- vije v levo nazaj, in že smo skozi lesu pod senožetjo. Dviga- mo se mimo senika in leščevja navzgor. Nad senikom se nam pridruži z leve pot, ki jo upo- rabljajo kot bližnjico tisti, ki se jim ne da hoditi po kolo- vozu.

Nad senikom tudi mi zavije- mo s kolovoza na mehko stezo, ki se levo nad kolovozom dviga navzgor. Po tej stezi, ki vodi preko senožeti in ki jo po- življajo redke smreke, sanjave breze in elegantni macesni, kma- lu pridemo na Strmec, v višini 1000 do 1042 m.

Na Strmecu sta dve kmetiji. Spodnja (Potarje 9) v višini 1030 m nosi ime »Na Strmecu«, zgornja, ki ima 10 m več nad- morske višine, pa je Tičeva. Strmčan ima svoje njive tik pod hišo. Tičevi pa vzhodno od domačije. Okrog obeh niš so go- spodarska poslopja in sadno drevje.

Okrog Tičeve hiše zavijemo skozi lesu proti zahodu na trav- nik »Vosek«. Tu je lep razgled proti severu, na Košuto in na planine pod njo ter na njena predgorja. Z zahoda nas po- zdravilja Kal, Begunjščica in Stol. Svetlozeleni travnik tik pod nami se lepo loči od tem- nih smrekovih gozdov nad njim in za njim. Ti temnozeleni goz- dovi pa so spet kontrast belim meliščem, svetlim skalam in skromni rumenkasti travi nad zgornjo gozdno mejo na pobočju Košute.

Ko se tu oddahnemo in raz- gledamo, se mimo Tičeve do- mačije napotimo proti severo- vzhodu, proti Blejski planini. Pod nami je pobočje, ki nosi ime »Za plazom« (od Hariževe senožeti proti Tičevi). Kmalu zavijemo v redke gozd, kjer nas pozdravijo brusnice in pogosto tudi užitne gobe.

»V Lužah« smo. Tla so mokra, nepropustni skrivalci zadr- žujejo pronicanje vode. V Lu- žah, zlasti tam, kjer je naj- bolj mokro, raste dosti jelš.

S kolovoza zavijemo po stezi v desno, kmalu pa čez bry in

še čez mostič in že se nam med drevjem zasveti jasa in na nje- nem spodnjem robu Tičeva ko- ča. Tu smo na Blejski planinici, gozdni jasi v višini 1060 m do 1160 m.

Mimo kočve vodi markirana pot na Konjščico. Zraven kočve je pitna voda, pod kočvo v gozdu je še boljši izvir. Nad kočvo je jasa s hlevom in senikom. Pla-

MOTORIZACIJA PRODIRA NA PODEŽELJE

Sele nekaj mesecev je minilo od ustanovitve Avto-moto sek- cije v Kovorju, toda uspehi so že dobro vidni. V svojih vrstah vključuje ta sekcija na vasi vedno več kmečkega prebival- stva, predvsem pa mladine, ki kažejo veliko zanimanje za raz- voj avto-moto športa. Z usta- novitvijo te sekcije se je raz- gibala tudi ostala dejavnost na vasi, kar je brez dvoma zasluga dobre povezave te sekcije z ostalimi organizacijami.

V letošnjem letu so s pomoč- jo AMD v Tržiču organizirali prvi tečaj za amaterje voznike, katerega se je udeležilo 34 te-

nina ni velika. Na njej pasejo le Tičevo in Hariževo živino.

Blejska planina je zaradi svo- je osamljene lege sredi gozda in zaradi miru in tišine, ki tu vladata, kaj primeren prostor za oddih in za sončenje. Če sede- mo na klopec pred kočvo, nas ta tišina obda z vso svojo prijet- nostjo, saj jo moti le šumenje smrek v vrhovih in drobna tenka pesem, ki jo neprestano ubirajo črčki.

Prof. SLAVA RAKOVEC

Ob Dnevu republike

čestita svojim potnikom in vsemu prebivalstvu tržiške občine

SAP - Turist biro

Vsem svojim članom in vsemu pre- bivalstvu tržiške občine čestita ob Dnevu republike

Turistično društvo v Tržiču

Obiščite za praznike gostišče „Ljubelj“!

OBVESTILO

V primeru ugodnega vremena bo 29. in 30. novembra ter 1. decembra vozil avtobus v gostišče Ljubelj. Odhod iz Tržiča bo ob 13.30 uri.

PREKLIC

Podpisani Peter Zepič izjav- ljam, da so neresnične govorce o mojem razmerju s Francko Slatnar. Kdor bi take vesti ši- ril, ga bom kazensko preganjal.

Peter Zepič

POSREDOVANJA

Več kvalificiranih ključavničar-jev in mehanikov sprejme za svoj mehanični obrat v Tržiču SAP Turist biro

Brivsko in frizersko vajeniko sprejme

Mihael Godnov, Tržič
Postrežnico za dopoldanske ure iščem.
Dina Vilfan, pekarija, Tržič

Dva vzdržljiva štedilnika, eden večji, eden manjši, sta napro- daj. Več se poižve v pisarni Turističnega društva.

Schillingove žrtve

(Nadaljevanje iz 16. štev.)

Koliko je bilo smrtnih žrtev Schillingovih poizkusov, se točno ne ve. Leta 1945, po osvobo- ditvi, je bil poleg ostalih krv- nikov taborišča Dachau aretiran tudi profesor dr. Klaus Schil- ling. Od 15. novembra do 13. decembra 1945 je bil v Dachau proces zoper 40 taboriščnih zlo- čincev. Trije so bili obsojeni na 10 let, eden na dosmrtno ječo, šestintrideset pa na vešala, med njimi tudi profesor dr. Schilling. Ni mu šlo v glavo, da kot izo- braženec sedi na zatožni klopi.

Prepričati je hotel zavezniške sodnike, da je z malaričnimi poizkusi in zdravljenjem oprav- ljal le človekoljubno delo, in je bil zato, ker mu niso verjeli, silno potr. Tako poroča o tem procesu priča avstrijski pisatelj P. Lenz, ki je bil v Dachau in drugih taboriščih šest in pol leta.

Najbednejši interniranci, žrtve poizkusov v nacističnih tabori- ščih, smo bili v stalni, vsako- dnevni življenjski nevarnosti. Zato stojimo v prvih vrstah borcev za svetovni mir, ker se taki časi, kot so bili, časi vojn in taborišč, ne smejo nikdar več povrniti.

A. Tišler

Iz naših podjetij

Bombažna predilnica in tkalnica količinski plan v redu dosega in celo presega, finančni plan pa je do sredine oktobra izpolnila s 100,9 %, to je s 3 milijardami 898 milijoni dinarjev. Tudi Tovarna lepenke računa s prekoračenjem plana, če bodo delavci v zadnjem letošnjem tromesečju enako marljivi kot doslej.

V predilnici in tkalnici so sklenili, da bodo razrešili vse člane delavskega sveta in tudi upravnega odbora, ki so v svoji funkciji pasivni.

V isti tovarni bodo delavci in delavke lahko kupili zelo praktične, močne delovne obleke po meri, plačljive v šestih mesečnih obrokih.

Direktor nekega tukajšnjega podjetja je od delavskega sveta zahteval, da ga oceni, ali pa se umakne s položaja, če bi delavski svet menil, da ni sposoben za opravljanje funkcije. Delavski svet je direktorju izrekel zaupnico. Tak odnos bi moral vladati povsod. Kolektiv naj ocenjuje direktorja.

V Bombažni predilnici in tkalnici so delavci izglasovali, da se jim izplačuje zaslužek le en-

krat mesečno in ne kot doslej vsakih 14 dni. Za mesečno izplačevanje je glasovalo 86 % delavcev. Da pa bi delavci ne prišli v zadrego zaradi izostanka plačila za 14 dni, bo podjetje plačalo delavstvu 40 % akontacijo udeležbe na dobičku.

V tovarnah postavljajo moderne stroje. V predilnici in tkalnici je že v obratu 100 novih avtomatskih statev. Za nabavo novih naprav v ikalonični kotlarni bodo najeli kratkoročno posojilo 40 milijonov din in bodo s tem sprostili amortizacijska sredstva za druge potrebe. Elektrifikacija tovarne lepenke je v zaključni fazi. Tam gradijo tudi čistilnico za les. Precej nove opreme so nabavile tudi druge tovarne.

RAZPIS

Tovarna finega pohištva v Trziču razpisuje mesto skladiščnika. Nastop službe lahko takoj. Plača po tarifnem pravilniku. Interesenti naj naslove prošnje na upravo podjetja najkasneje do 3. decembra 1957.

Upravni odbor

Obratne ambulante Bombažne predilnice in tkalnice
v Trziču

razpisuje mesto
ZOBOTEHNIKA

Plača po uredbi, dopolnilna plača po pravilniku AO.
Ponudbe pošljite na naslov: Obratna ambulanta
BPT, Trzič do 31. decembra 1957.

Mladi glasbeniki iz Ljubljane bodo koncertirali

V ponedeljek, 2. decembra bomo imeli redko priložnost poslušati glasbeno zrelost mladih glasbenikov - gojencev drž. glasbene šole Center iz Ljubljane. Menimo, da bomo z dostojnim obiskom dokazali, da se zanimamo za rast glasbenega pouka željne mladine, ki bo prej ko slej zavzela vidno mesto v bodoči generaciji.

Naj uvodoma povemo, da je šola v času svojega obstoja vzgojila že vrsto uglednih glasbenikov. Tako vseskozi opravlja svoje kulturno poslanstvo v splošno družbeno korist. Predaleč bi šli, če bi kronološko navajali laborike, ki si jih je šola priborila v vztrajnim in neumornim delom. Omenimo naj samo to, da lahko s pravilno, smotrno glasbeno vzgojo naši mladini posredujemo neminljive in neprecenljive umetniške vrednosti, ki se manifestirajo ravno na koncertnem odru, ko mladi umetnik resno in z vsem zanosom verno posreduje ustvarjalnost glasbenikov.

Omenjeni glasbeni zavod skrbno vodi preizkušeni mentor, ki je znan tudi širši javnosti, skladatelj prof. Slavko Mihelčič. Na šoli deluje cela vrsta rutiniranih pedagogov, ki s svojim strokovnim zna-

njem in še bolj s skrbno vzgojiteljsko gesto usposabljuje našo mladino za dobre glasbenike.

Na koncertu bomo slišali vrsto zanimivih skladb in videli spretnost rok mladih poustvarjalcev. Vsekakor bo težišče na solističnih točkah in orkestru s solisti, ki ga uspešno vodi prof. Vinko Šušteršič, naš trziški rojak, ki nam ni neznan, saj smo ga imeli priliko spoznati in slišati kot člana Ljubljanskega godalnega kvarteta.

Vabimo trziško občinstvo, da se koncerta polnoštevilno udeleži. Vsem gostujočim pa želimo še nadaljnjih uspehov in se na tem mestu zahvaljujemo za njihovo pozornost, da nas bodo počastili s kvalitetnim in vsestransko zanimivim koncertom.

DRŽAVNA GLASBENA ŠOLA LJUBLJANA-CENTER

priredi

v ponedeljek, 20. dec. ob 20. uri
v Cankarjevem domu

KONCERT

orkestra glasbene šole pod vodstvom prof. Vinka Šušteršiča

Vstopnina 30 in 20 din.

Trzičani, vljudno vabljeni!

Drugo cepljenje otrok proti otroški paralizi

V dneh od 2. do 7. dec. 1957 bo izvedeno drugo cepljenje otrok proti otroški paralizi na območju občine. Pri drugem cepljenju bodo zajeti ne le otroci, ki so bili že prvič cepljeni proti otroški paralizi v mesecu novembru, temveč tudi otroci, ki zaradi bolezni v času cepljenja ali zaradi drugih razlogov niso bili prvič cepljeni.

Za drugo cepljenje bodo starši prizadetih otrok prejeli še pravočasno vabila, katera je prinesli s seboj k drugemu cepljenju. Da bo delo ekipe, ki bo izvedla drugo cepljenje, potekalo nemoteno naprošamo starše otrok za cepljenje, da privedejo otroke k cepljenju v času, ki bo naveden v vabilu.

Kot je bilo že objavljeno, bo stalo trikratno cepljenje 600 dinarjev. Pri drugem cepljenju se bo pobiral znesek 300 dinarjev za vsakega otroka. Tisti starši otrok, ki so že pri prvem cepljenju vplačali celotni znesek 600 dinarjev, se bodo morali izkazati pri drugem cepljenju s potrdilom o vplačilu, katero so prejeli.

Razpored:

Za Trzič, Bistrico, Slap in Čadovlje v Dečjem domu v Trziču v dneh 2. in 3. decembra od 3.

do 12. in od 14. do 16. ure, dne 4. decembra od 8. do 12. ure.

Za Leše, Paloviče, Popovo in Vadiče v osnovni šoli v Lešah dne 4. decembra od 14. do 15. ure.

Za Hudi graben, Visoče in Brezje pri Trziču dne 4. decembra od 15. do 16. ure pri Jožetu Rozmanu v Hudem grabnu.

Za Križe, Pristavo, Gozd, Zg. Vetrno, Sp. Vetrno, Senično, Novake, Sebenje, Žiganjo vas, Breg ob Bistrici in Retnje v posvetovalnici za matere in otroke v Križah dne 5. decembra od 8. do 12. ure in od 14. do 16. ure.

Za Kovor, Loko, Zvirče, Hudo, Hušico in Brdo v posvetovalnici za matere in otroke v Kovorju dne 6. decembra od 8. do 10. ure.

Za Dolino in Jelendol v osn. šoli v Dolini dne 6. decembra od 10. do 12. ure.

Za Lom, Grahovše in Potarje v osnovni šoli v Lomu dne 6. decembra od 14. do 16. ure.

Za Podljubelj v osnovni šoli v Podljubelju dne 7. decembra od 8. do 10. ure.

Za zamudnike v Dečjem domu v Trziču dne 7. decembra od 14. do 16. ure. Na vseh cepljenjih bo cepila otroke dr. Ljudmila Miklavčič.

FRANC LAVTAR

Na kriškem pokopališču smo 27. oktobra pokopali starostno trziških kosarjev — Franca Lavtarja.

Pokojni Francej je bil visok, močan in lep mož, katerega je odlikovala tudi velika naravna nadarjenost. Kovaštva se je učil pri Kajetanu, kjer je z majhnimi presledki delal vse življenje. Že kot mlademu pomočniku so mu bila zaupana važna opravila. Ko so n. pr. leta 1895 pripeljali v fužino »Njiva« prvi kosarski stroj, ga je on sam postavil in potem dolga leta upravljal. V svoji poklicni

vnemi se je veliko trudil za izboljšanje obratnih naprav in delovnih pogojev. Kot tak je prav v času, ko je železarstvo v Trziču zaradi svoje zastarelosti propadlo, s svojo iniciativo in iznajdljivostjo prispeval znatne deleže, da ni ista usoda zadelala tudi kosarstva in da se je le-to ohranilo v Trziču do današnjega dne.

V zgodovini trziškega kosarstva bo zato Franc Lavtar trajno živel. Vsem njegovim prijateljem in sodelavcem ostane njegov vzgled dela in zvestobe v nepozabnem spominu.

GIBANJE PREIVALSTVA

Rodile so: Radon Bogomira, usl. Trzič, Cankarjeva — deklico. — Čestitamo!

Umrlj so: Tišler Vincenc, preužitkar, Potarje 1, star 73 let; Klumenc Franc, upokojenec, Podljubelj 77, star 84 let; Šebat Antonija, gospodinja, Gozd št. 1, stara 77 let. — Svojcem naše sožalje!

Poročili so se: Podlipnik Franc, vodni inštalater, in Jezeršek Ljudmila, predilka iz Bistrice pri Trziču; Ostrelj Franc, ključavničar in Praprotnik Marija, tkalka, oba v Hudega grabna; Krevs Jožef, šofer, Dolnje Ponikve, in Zakrajšek Angela, tovarniška delavka iz Trziča; Colja Jakob, upokojenec in Torkar Angela, kmečka delavka, oba iz Jelendola; Kodrič Janez, tovarniški delavec in Košir Cirila, tovarniška delavka, oba iz Trziča; Cotelj Franc, mizar iz Leš in Avsenik Stanislava, kmečka delavka, Popovo; Dolinar Stanislav, tovarniški delavec in Urbanec Alojzija, gospodinjstva pomočnica, oba iz Sebenj. — Mnogo sreče!

KINO

28. novembra do 2. decembra: Jugoslovanski film HANKA in ameriški barvni film INDIJANSKI BOREC.

3. in 4. decembra: Ameriški film KLICAL JE TUJEC.

5. in 6. decembra: Ameriški film PLAMEN OPOLDNE.

7. do 9. decembra: Amer. barv. i film LETNI ČASI.

10. in 11. decembra: Ruski film VELIKI POZIV.

12. in 13. decembra: Češki film GODBA Z MARSJA.

14. do 16. decembra: Japonski barvni film VRATA PEKLA.

17. in 18. decembra Ameriški film KLIC DIVJINE.

POPRAVI!

Zadnja štev. »Trziškega vestnika«, ki je izšla 7. novembra, je bila pomotoma označena kot 18. številka letošnjega letnika. — Označena bi morala biti kot 17. številka. Prosimo naročnike in ostale bralce, da nam pomoto oprostite!

Ob Dnevu republike čestita Pilarna „TRIGLAV“

Ob Dnevu republike čestitajo:

OBČINSKI LJUDSKI ODBOR

Obč. odbor SZDL

Obč. odbor ZB NOV

Obč. komite ZKS

Obč. komite LMS

Zdravstveni dom
v Trziču

Lekarna
V TRŽIČU

**Tovarna
lepenke
Tržič**

proizvaja kvalitetno
belo lesovinsko in
celulozno lepenko
format 70x100 cm
v vseh debelinah
od št. 10 — 120

Tovarna
finega pohištva
V TRŽIČU

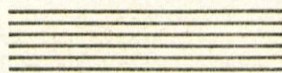
*T*OVARNA KOS
IN SRPOV
v Trziču

TOVARNA OBUTVE

Peko

vas najbolje postreže v svojih številnih prodajalnah z vsemi
vrstami elegantne in kvalitetne obutve

Prporočamo zlasti modne ženske čevlje in čevlje
z vulkaniziranimi podplati

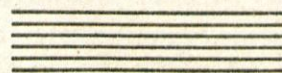

DELOVNI KOLEKTIV

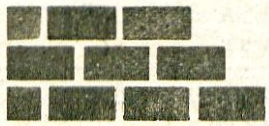
Kombažne predilnice in tkalnice

V TRŽIČU

LJUBO MILOSAVLJEVIČ čevljarstvo	FRANC BOHINJC čevljarstvo	PLANINSKO DRUŠTVO, Tržič	GOSTILNA PRI KRVINU
JANEZ HROVAT čevljarstvo	FRANČ BEDINA DIMNIKARSTVO	BORIS MAKSIMOV kleparstvo	GOSTILNA PRI BENKU Križe
KNJIGARNA TRŽIČ	„PREMA“ Frančiška Mandić special. izdelava Cosy copat Tržič	ANTON GOLOB, pečarstvo	GOSTILNA »PRI JURČKU« Kovor
		IGNAC JEŠE, čevljarstvo	GOSTILNA DOLINŠEK Brezje
		KMETIJSKA ZADRUGA Leše	GOSTILNA V GRADU Jelendol
Trg. podjetje „TOBAK“ Tržič	FRANC STRITIH državni tesarski mojster Tržič	Kmetijska zadruga Kovor	GOSTILNA »POD LIPO« Pristava
		Kmetijska zadruga KATARINA	GOSTILNA PRI ŽUMRU BISTRICA
Trg. podjetje »PREHRANA« Tržič	Zadružna poslovna zveza <i>Dis</i> Poslovalnica Tržič, Blejska cesta	Kmetijska zadruga KRIŽE	GOSTILNA PRI GAŠPERINU TRŽIČ
Kleparstvo in vodno inštalaterstvo TRŽIČ		„USNJE“ TRGOVINA NA DROBNO z obutvijo, usnjem in čevljarскими potrebščinami LJUBLJANA	
<i>Mesarsko podjetje</i> TRŽIČ		GRADBENO PODJETJE TRŽIČ	
PEKARIJA TRŽIČ		Remont TRŽIČ	
TRGOVSKO PODJETJE „PRESKRBA“ TRŽIČ		Trgovsko podjetje na veliko „KOKRA“ KRANJ	
Restavracija Pošta Tržič	Restavracija in kavarna „ZELENICA“ TRŽIČ		

Gradbeno podjetje
Radovljica

GORENJC

Medzadružni lesni
kombinat

»JELOVICA«

Škofja Loka

Kavarna in
slačičarna

Kranj

TRGOVSKO PODJETJE

„Sadje“
KLANJ

GORENJSKA OBLAČILNICA

KRANJ s poslovalnicami:
v Trziču, Kranju in na Jesenicah
Svojim odjemalcem se še nadalje priporoča

Trgovsko podjetje

„Vina“
Kranj

ELEKTRO KRANJ

KRANJ

Roleta

mizarstvo

Kranj

GOZDNO

Kranj

GOSPODARSTVO

PROJEKTIVNO
PODJETJE

Kranj

TRGOVSKO
PODJETJE

„TOBAK“

KRANJ

TOVARNA TISKANEGA BLAGA

»TISKANINA«

KRANJ

